

V diplomové práci „Volební autoritářství v komparativní perspektivě jihovýchodní Asie“ autor interpretuje přetrvání a pád čtyř nedemokratických režimů. Problém stability je zde pojímán jako úzce spjatý s adaptabilitou režimu, tedy schopností se v čase přizpůsobovat změnám v prostředí. Vycházeje z tohoto předpokladu, autor demonstruje, že určité subtypy autoritářství jsou patrně lépe predisponované k přežití než jiné. Vzhledem k tomu, že zkoumané režimy jsou v rámci současné debaty řazeny mezi volební autoritářství, text zároveň upozorňuje na některé metodologické nedostatky spojené s tímto konceptem.

Inspirována novým institucionalismem a systémovým přístupem obrací tato práce pozornost na souvislost mezi institucionálním charakterem režimní elity a její schopností reagovat na změny v prostředí, tedy adaptabilitou režimu. Autor dochází k závěru, že personalistické režimy mají v čase politické krize tendenci reagovat téměř výhradně represivně a restriktivně a demonstrují tak nízkou míru flexibility a adaptability. V kontrastu s tím se ukazuje, že režimy s vládnoucí stranou jsou programově a personálně flexibilní, což zvyšuje jejich šance na udržení.

Závěry textu současně zpochybňují užitečnost typologie režimů vytvořené na základě kvality volebního procesu. Takový postup vede k přehlížení jiných, podstatnějších rysů režimů, které formují vnitřní logiku a organizaci moci. Ve výsledku se tak v rámci volebních autoritářství setkávají režimy, kterou jsou svou povahou diametrálně odlišné.